

Elköszönő

Ady Beköszöntőben idézett verse a "szállaló Időt" igyekszik megfogni. Ez a "szállaló Idő" a mi tátrai utunk során is számtalanszor eszünkbe juthat. A véges emberi élet és a végtelennek tűnő, évmilliárdokban mérhető földtörténeti időszakok, amelyek a bebarangolt természeti csodát kialakították. Gondolataink irodalmi megfogalmazását keresve Bársony István "A hatalmasok" című írására bukkantunk. Ő így látta a Tátra évmillióit:

"Amikor ember még nem volt a földön, ezek már itt voltak, s ilyenek voltak akkor is; – millió évek és mégis fiatalok; egyformák és ugyanazok. A Nap sütötte meztelen testöket, a hó belepte őket, s a vihar leseperte róluk a havat. Állották mindezt akkor is, mint most; – és versengtek az utolsó napsugárért, minden alkonyaton, – s minden hajnalon a Nap első csókjáért...

És ha majd nem lesz ember a világon, akkor is minden csakúgy lesz itt, ahogy most van. Feketék lesznek a gigászok s komorak; – ámbár hó lepi be valamennyit; egyre több hó, mert elfogy lassanként a föld élete."

Mindaddig azonban, amíg él ember a Földön, a Magas-Tátrától mindig a vizionlátás reményében köszön el. Ezt tesszük mi is, tehát: Vizionlátásra "hatalmasok"!